

Dokunmak

– zayıat · 19 Kasım 2015

Dokunmak. Çok garip bir his. Karşıdakinin varlığını kanıtlarcasına dokunmak. Ve hatta ilerisi sarılmak öpüşmek sevişmek. Dokunmanın da ötesi duygu alışverişinin zirvesi. Bu alışverişte alanın herşeyi, verenin ise bütün varlığını vermesi. Kalbin son kalelerinin hercü mercü olması. Ne mükemmel bir his ki karşıdakinin varlığını hissedip duygularını sonuna kadar paylaşmak. Aşk... Ve aradan geçen zamanların getirdiği ayrılık. Ayrılık karşıdakinin gitmesi değil sadece aldığı da verdiğini de alıp yok olması. Genel adı ayrılıktır. Özele inerse durum daha anlaşılır oluyor. Terk, ihanet, ölüm... Farklıdır isimleri ama aynıdır acısı. Ben her ayrılık sebebinin biraz tattım. Ama en sonuncusu yani dayanma gücünün son kalesini yıkan durum var ya. öyle bir yıktı ki ayrılan o kaleyi. Geriye kül tablasındaki küller haricinde birşey kalmadı. O kadar sert bir ayrılıktı. Endülüs'ün El Hamra'dan ayrılığı gibi. Herşey gider tek tutunacak dalınız kalır ve by app" target="a652c_1448135809_wwwedebiyatevicom"> oda kırılır ya öyle bir ayrılıktı. Dokunmak diyorduk ya işte ben en son ne zaman dokundum onu bile hatırlamıyorum. Giden herşeyi alıp gider dedim ya herşeyim gitmişti. Aldatıldım. Dokunmak bile istemedim midem bulanıyordu. Ve bende yaşananları ve yaşanılacakları tek celsede terk ettim. Acıdım kanadım ama bitmedi hayat ve herşey devam etti o günlerden sonra. Kimsesiz kaldım yaşadığım yerde. Dostlarım uzaktaydı ve etrafım düşman dolmuştu. Terapiler uyguladım kendime sigara dumanlarımla, uzaktaki dostlarımla. Sonra kalemi yıkan dokunamayacağım kişinin kahkahaları sardı kulaklarımı. Ne kadar da çabuk atlatmıştı dokunamamayı. Gerçi başkalarına dokunuyordu. Ben öyle yapamadım. Yasını tuttum günlerin. Kahkahaları diyordum dokundu kulağıma. Benim dudaklarımda ise ince kıpırtılar oldu. Çok küfür sakladım o küçük dudak hareketlerimde. Ve sonra yazdım onu kâğıtlara. Evet kahkahaları benim kulağıma dokundu ama benimde sessizce fısıldadığım her küfür onun sol kulağına dokundu dokunduğuça çınladı kulakları ve çınlamaya da devam edecek. Ve bir gün ona dokunamadığım ve kahkahalarının bana dokunmasının acısıyla yazdıklarımı okuyacak. Ve o gün yazdıklarım kalbine, küfürlerim kulaklarına dokunacak. Ve beni başka kollarda görecek. Başka bir kadının bana dokunuşlarını gördüğünde gözyaşları da öpmeye doyamadığım yanaklarına dokunacak..

Zayıat-ı Kelam